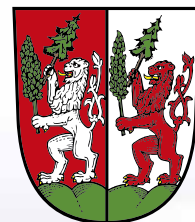

Bělohradské listy

Vydáno 25. 8. 2017 • Ročník XVII • Cena 16 Kč

4 / 2017

Objektivem Bělohradských listů

MOJE PARDOUBSKÉ ROZJÍMÁNÍ

*„Vzpomínáš, milý Jurko, jak je nyní u nás na jaře krásně?
Bažantnice na jaře se mně vždy nejvíc líbila. Za pár dní budou
Byšička v plném květu. Pak tennis a naše plovárna Pardoubek.
Denně vzpomínám...“*

Píše pilotovi R.A.F., štábnímu kapitánu Jiřímu Sehnalovi, podporučík dělostřelectva Eduard Rulf v dubnu 1941 z egyptské Alexandrie. Domnívám se, že oba Bělohradáci, kteří bojovali na straně spojenců, by velkou radost z lázeňského parku i plovárny **Pardoubek** dnes zrovna neměli.

Na Pardas, jak říkají Pardoubku mladí i staří, si jezdím zaplavat před nedělním obědem, odpoledne i k večeru, před deštěm, i po něm. Kolo opírám o mohutný habr, pod ním je ve vodě socha napadeného plavce a ploutve žraloka... U bývalých kabin, které byly postaveny začátkem třicátých let minulého století, žádný nával koupajících není. Vlastně jsem jediný, kdo se přijel vykoupat. Tričko, ručník, kroky i kabelu nechávám na lavičce, která jakžtakž dělá „plavecké zázemí“. Beton při vstupu do rybníku šíleně klouže, ale ustál jsem to. Rybník má dobrých pětasedmdesát centimetrů podstav. Dřevěný zajíc u západní výpusti nemůže nabrat vodu do uvázaného modrého plecháče, tak málo je vody. Je děravá hráz, tvrdí odborníci, a bude se opravovat. Kéž by. Nazeleňalá voda bez sinic má asi čtyřiačtyřicet stupňů. Plavu znak, ne takový jako můj velký plavecký vzor Jirka Moudrý, co bojoval se Svozilem i Pazdírkem. Ale znak je dobrý pro mé titanové klouby, kraul zdaleka není mým stylem a prsa ortopéd nedoporučuje... Odpolední sluníčko pomalu míří ke starým dubům na hrázi. Podle nich má i tento rybník od dob, kdy jej vlastnil hrabě Merveldt, název. Bělostný párek labutí před týdnem opustil Pardas, a tak nemám obavy z útoku labuťáka, pána rybníku. Plavu podél vysokých topolů na břehu a u suchého kmene topolu otáčím zpět. Za každým tempem si říkám: „Nádhera! Nádhera! Nádhera, kterou nemůže žádný sebelepší bazén překonat!“

Sedím na lavičce a pardoubsky rozjímám:

Jako kluci jsme klouzali do vody po žlutém jílovém břehu, koukali na holky suky v prknech dřevěných kabin, vyhřívali se na „peci“ z červených pálených cihel, podnikali výpravy do zátoky pro doutníky, hráli pinec ve „vestibulu“. Vzpomínám na vnoření a ponoření dřevěné paluby, která uvázaná na řetězu, cestovala po rybníku, na má první odhalená ženská prsa, když jedné pětadvacitce se právě na palubě rozvázal vrchní díl plavek, na plavčíky Lelka, co nosil adamky neurčité barvy a bílou sepranou čepici se zeleným slídivým kšiltlem, Laušmana, hajné Popky, mladého pomocníka Střihavku, Padvaze, i na to, jak jsme s bráchou Pétou pouštěli plavky kanálem pod asfaltkou, až ty jeho nevyplavaly... Opět vidím nádherné triatlonové závody a dvě stovky plavců na kraulařské trati i to, jak si náš šestiletý Pavlík navlíkl triatlonovou plaveckou čapku a cákaje křičel u břehu: „Já jsem Mlejnek! Jsem Mlejnek!“

Dost bylo vzpomínek.

Snad se alespoň v malé míře vrátí plavání na kouzelný bělohradský Pardoubek. Doufejme, doufejme...

Před léty u rybníku prohlásil Bělohradák Jan Bek: „Kdo v mládí polykal vodu z Pardoubku, ten se sem vždycky rád vrací!“

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar

**2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**

3 FEJETON
(EDUARD ČELIŠ)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

**5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
ZM INFORMUJE**
(PAVEL ŠUBR)

6-8 ŘIDIČI
(JAROSLAV VOVES)

**9 WEBER CUP
A JIČÍNSKÁ CYKLOLIGA**
(JAROSLAV VOVES)

**10-11 PROFESOR
ZDENĚK DEJL**
(EDUARD ČELIŠ)

12-13 DVA TÁBORY
(LADISLAV STUHLÍK, JAROSLAV VOVES)

**14-15 REŽISÉR DABINGU
ZDENĚK ŠTĚPÁN**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

**16-17 STARÉ RODY BĚLOHRADSKA
ROD S PŘÍJMENÍM JEŽEK**
(JOSEF ŠPŮR)

18-19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20-21 ANETA V REPRE
(JAROSLAV VOVES)

**22-23 HISTORICKÉ FOTKY
Z BĚLOHRADSKA**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / JAROSLAV VOVES
NAZDAR BĚLOHRADE
STRANA 24 / JAROSLAV VOVES
BĚLOHRADSKÉ NÁMĚSTÍ Z LETADLA

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE
27. 10. 2017**

Bělohradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr,
Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
ISSN 2533-8005
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

BUDE SE REKONSTRUOVAT ÚPRAVNA VODY V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ?

V dubnových Bělohradských listech psal ředitel VOS Ing. Smutný o tom, že společnost požádala o dotaci na tuto rekonstrukci.

Vzhledem k tomu, že Vodohospodářská a obchodní společnost, a. s. uspěla se žádostí o dotaci na rekonstrukci úpravní vody v Lázních Bělohradě (při výjezdu z Lázní Bělohradu na Lány), dá se předpokládat, že v průběhu příštích 2 let se tato rekonstrukce uskuteční. Představenstvo VOS, a. s. na svém červencovém zasedání schválilo výsledek výběrového řízení na technický dozor investora a na BOZP a v současné době probíhá výběrové řízení na zhotovitele stavby.

Úpravna vody je z roku 1978 a denně vyrábí cca 1 600 m³ pitné vody pro 23 000 obyvatel ve městech Lázně Bělohrad a Jičín a v přilehlých obcích. Cílem rekonstrukce je zefektivnit úpravu vody a snížit objem odpadní vody, která při výrobě pitné vody vzniká. Zlepšit se

mají také hodnoty parametrů jakosti vody, především obsahu oxidu uhličitého, zbytkového železa, manganu a niklu. Součástí stavby je i zkvalitnění a doplnění technologie na čerpací stanici v Mlázovicích, kde se napojují další zdroje vody pro město Jičín.

Rekonstrukce budovy a technologie úpravní vody je oceněna na 72,3 mil. Kč, dotace z Evropské unie činí 35,6 mil. Kč a kofinancování ze zdrojů České republiky 6,2 mil. Kč. Vlastní podíl VOS tak činí 30,5 mil. Kč.

*Ing. Pavel Šubr, člen představenstva VOS, a. s.,
foto: Ladislav Stuchlík*

JAKÉ SLUŽBY POSKYTUJE OBČANSKÁ PORADNA JIČÍN OBČANŮM LÁZNÍ BĚLOHRADU?

Občanská poradna Jičín, detašované pracoviště Občanského poradenského střediska, o. p. s., poskytuje odborné sociálně-právní poradenství lidem, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci a kteří si v této situaci nedokáží pomoci sami. Důvodem může být jednak nedostatek informací či znalostí a nemožnost či neschopnost si je opatřit; nedostatek finančních prostředků na získání rady od právníka; nepříznivý zdravotní stav či vysoký věk. V Občanském poradenském středisku nepracují žádní advokáti, ale není nutné se s každým problémem obracet hned na právníka. V Občanské poradně poskytují poradenství sociální pracovníci, které mají praxi i zkušenosti v řešení situ-

ací či problémů, které se mohou týkat každého z nás. Mezi hlavní oblasti, ve kterých se na Občanskou poradnu mohou zájemci obrátit, patří tyto: dluhové problémy, exekuce a insolvence, tvorba rodinného rozpočtu apod.; rodinné právo, rozvody, péče o děti, výživné apod.; pracovní právo, práva a povinnosti zaměstnance a zaměstnavatele, vznik, průběh a zánik pracovního poměru apod.; ochrana spotřebitele, nekalé prodejní praktiky apod.; problematika bydlení, nájemní smlouvy, vznik a zánik nájmu, práva a povinnosti nájemce či pronajímatele apod.; poradenství obětem trestných činů, průběh trestního řízení apod.; sousedské spory apod. Poradkyně sice nemohou své klienty

zastupovat, jako tomu je u advokátů, ale mohou je nasměrovat k řešení problémů vlastními silami. Poradenství je poskytováno diskretně a bezplatně.

Od počátku roku 2017 poskytuje Občanská poradna v Jičíně své služby i na kontaktním pracovišti právě v Lázních Bělohradě, konkrétně v budově Hasičské zbrojnice v ul. Barákova, č. p. 419, a to každý sudý pátek. Od září však dojde ke změně v provozu tohoto pracoviště, a to z pátků sudých na pátky liché, tzn., že poradna bude v Lázních Bělohradě otevřena ve dnech 1. 9., 15. 9., 29. 9., 13. 10., 27. 10., 10. 11., 24. 11., 8. 12.

Bc. Simona Davidová, Občanská poradna Jičín

Starosta odpovídá

Chtěl bych vás pochválit za výsadbu stromořadí na HNV a pod Byšičkami. Myslím si, že je to velice prospěšný počin. Zvláště v dnešní době, kdy začínáme trpět nedostatkem vláhy. Stromořadí působí jako větrolam a tím omezuje ztrátu vody z půdy vyfoukáním. Proto by mě zajímalo, jestli je v dohledné době v plánu výsadba dalších stromů podél cest. Také by mě zajímalo, na kolik korun tato stromořadí vyšla a kdo je financoval. Jen bych měl malou připomínku. Několik stromů uschlo jak pod Byšičkami, tak na HNV. Proto by mě zajímalo, jestli je v plánu výměna za nové, aby bylo stromořadí kompletní?

Ze stromořadí mám také radost, jen mně ji kalí skutečnost, že pod Byšičkami jakýsi vandal 11 stromů zlomil a rovněž na Horní Nové Vsi je též několik stromků zlomených. Na stromořadí jsme získali 100 % dotace z Ministerstva životního prostředí, na Horní Nové Vsi činila 204.453 Kč, na Byšičkách 128.937 Kč. Město zaplatilo pouze náklady za zpracování projektů ve výši 12.000 Kč. Problém je, že stromy musí být dle podmínek dotace vysazeny na pozemku města, takže jsou často poměrně blízko komunikace. Několik stromků uschlo, ty nahradíme na podzim, neboť pracovníci Ministerstva životního prostředí ČR nyní kontrolují, zda byl vysazen správný počet stromů dle projektu. Stejně tak nahradíme některé zlomené.

Letos žádáme opět o dotaci, tentokrát bychom chtěli vysadit alej podél cesty z Dolní Nové Vsi na Hrádek. Dotace letos už není 100, ale 90 %. Věřím, že dotaci dostaneme a na podzim vysadíme další alej.

Před nedávnem jsme také obdrželi informaci, že jsme ze Státního fondu životního prostředí obdrželi dotaci na revitalizaci zeleně ve městě (především podél Javorky od Dolní Nové Vsi až na Horní Novou Ves). Nyní probíhá výběrové řízení na dodavatele prací a na podzim bychom chtěli výsadbu provést. Rovněž připravujeme projekt revitalizace zeleně v zámeckém parku, kde je situace složitější, neboť jde o kulturní památku a musíme vycházet

z historických podkladů. Věřím, že i zde dotaci získáme a v roce 2018 zeleň v zámeckém parku upravíme. Letos na jaře jsme ve spolupráci s lázněmi provedli také prořez dubů na hrázi Pardoubku.

Je možné požádat město o výměnu většího obecního bytu za menší nebo naopak?

Ano, je to možné. Nájemníkům se snažíme vyhovět a např. nyní v červenci jsme v radě města na základě žádosti nájemníků schválili přidělení bytu v přízemí a se sprchovým koutem výměnou za původní byt ve 2. nadzemním podlaží a s vanou. Ne vždy ale město má vhodný byt, proto je nejlepší, když se o směně bytů domluví dva nájemníci. Pak jim rada města, pokud směně nebudou bránit nějaké závažné důvody, určitě vyjde vstříc.

Jaké jsou náklady na architektonickou soutěž na navou radnici? Někde jsem slyšel, že 2 až 2,5 % z budoucích investičních nákladů? To by pak náklady na soutěž na novou radnici vycházely přes milion korun.

Slyšel jste správně, náklady na otevřenou architektonickou soutěž se pohybují v rozmezí 2 - 2,5 % z předpokládaných investičních nákladů. U architektonické soutěže na nové sídlo městského úřadu a řešení severní části náměstí tak činí cca 1 mil. Kč. Největší položkou jsou ceny pro soutěžící, které by dle pravidel České komory architektů měly činit 1 - 1,5 % investičních nákladů. U naší architektonické soutěže budou činit ceny a odměny pro soutěžící 500.000 Kč.

Na architektonickou soutěž jsem v poslední době vyslechl hodně názorů, a to pozitivních, ale i negativních. Výhodou určitě je, že obdržíme (alespoň doufáme) cca 15 až 20 návrhů. Z nich bude vybírat porota složená ze 4 odborníků – architektů a 3 zástupců investora. Mělo by tak dojít k odbornému posouzení soutěžních návrhů a výběru skutečně architektonicky nejlepšího. Na druhou stranu nevýhodou jsou finanční náklady za architektonickou soutěž nebo i to, že smlouva o dílo na zpracování projektové dokumentace se s vítězem architektonické soutěže uzavírá na základě jednacího řízení bez uveřejnění, takže cena může být vyšší než při

přímém výběrovém řízení na zpracovatele projektové dokumentace. Vzhledem k tomu, že jde o stavbu radnice na významném veřejném místě, je vyhlášení architektonické soutěže zřejmě nejlepším řešením.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Na dalším veřejném zasedání se zastupitelstvo města sešlo **21. června 2017** v kulturním sále lázní. V úvodu složil slib nový člen zastupitelstva města Ing. Ondřej Trávník, který nahradil odstoupjící Alenu Kuželovou, DiS. Zastupitelé poté schválili nové ceny za prodej pozemků do 200 m² (300 Kč v L. Bělohradě, Brtvi, Dolní, Prostřední a Horní Nové Vsi a 200 Kč v ostatních obcích), prodej pozemků vodního díla Zhoř státnímu podniku Povodí Labe, prodej stavebního pozemku v Brtvi a bezúplatný převod pozemků v Lázeňské ulici od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Dále zastupitelé udělili souhlas s darováním pozemku v Brtvi a schválili bezúplatný převod hřbitovů v Brtvi a ve Hřídelci od Římskokatolické farnosti na město. Bezúplatný převod hřbitovu v Lázních Bělohradě odložili a uložili jednat o současném bezúplatném převodu sousedního pozemku p. p. č. 277/1 na město. Dále zastupitelé projednali a schválili závěrečný účet města za rok 2016 s výhradou a přijali opatření k nápravě chyb a nedostatků, projednali a schválili též účetní závěrku města za rok 2016. Poté zastupitelé vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 4/2017 a 5/2017 a schválili rozpočtové opatření č. 6/2017 a dotace z rozpočtu města nad 50.000 Kč. Zabývali se též novým sídlem městského úřadu, kde schválili pracovní verzi soutěžních podmínek architektonické soutěže na akci „Nový městský úřad a úprava okolí ve městě Lázně Bělohrad“. Odsouhlaseno bylo i podání žádosti o dotaci na dokončení 2. etapy dostavby sportovního areálu u Bažantnice a ukončení realizace projektu „Moderní a otevřený úřad Lázně Bělohrad“. Na závěr zastupitelé tradičně vyslechl zprávu o průběhu investičních akcí města.

Pavel Šubr

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Řidiči

Řízení aut sice není řemeslo jako takové, ale jde o profesi, bez které se žádné řemeslo neobejde. Každý řemeslník potřebuje pro svou činnost přivést materiál a hotové výrobky dopravit k zákazníkovi, všichni přistupujeme se samozřejmostí k faktu, že v případě potřeby můžeme přivolat záchranku nebo hasiče a že nás autobus dopraví vždy k vybranému cíli.

Potřeba dopravy materiálu, zboží či lidí byla odjakživa. Jakýmsi předstupněm automobilové dopravy byl koňský potah, kterým v Bělohradě převáželi uhlí, dřevo a vše, co bylo potřeba, pánové Šťovíček a Merta. Další formu dopravy „bez motoru“ nabízelý lázně, když František Vacek a Václav Čečetka svázeli pacientům jejich kufry od nádraží na vozíku připojenému za jízdním kolem.

Jaké byly vaše autobusové začátky?

Papíry jsem dělal na předvojenské autoškole na Pace, kde nás vyškolili na všechno, od Spartaka přes erendák, větřísku, osmsetpětku a stojedenáctku až po ertěočko.

S autobusem jsem začínal v zemědělské škole. Převážel jsem děti ráno z mladějovského internátu do bělohradské školy a odpoledne zpět. To bylo ještě se starým Ikarusem. Pak už jsme měli „ertáky“.

Rád vzpomínám na zájezdy se souborem Hořeňák. Tenkrát jsme poprvé vyjeli do Turecka, a byl to hodně „průkopnickej“ zájezd. Byl jsem sám řidič a měl jsem jen mapu, která byla součástí tankovací karty, ale jen pro evropské území. Přejeli jsme Bospor a bylo vymalováno. Pro Asii už jsme mapu neměli. Protože byla Evička Sállová blondýnka, vyslali jsme jí k benzínce, no a oni jí dali starou mapu Turecka, podle které jsme už dorazili

*Václav Čečetka
s károu za kolem*

„Prvním místním zaměstnaným šoférem byl Miroslav Zapadlo (tady z kopce), ten jezdil u Kremličky s osobákem. To byly ještě karbidky,“ zahajuje své vyprávění **Ladislav Dědourek**, kterého jsem oslovil, aby mi pomohl zmapovat bělohradské autobusáky.

Kdo teda v Bělohradě šoféroval autobus?

„Česáďáci“ Mirek Typlt, ten do nedávna vozil fotbalisty „Čaudarem“, Jiří Bejr, Standa Hoška, Tonda Toth a Karel Janeček, v Narexu pak ještě „dědek“ Josef Podlipný, Jirka Pauk, Standa Friess, Bohouš Kyzlink a Jaroslav Jakoubek, který s Josefem Černým a Edou Poničským jezdili i s tělovýchovným Hurvínkem.

Ladislav Dědourek

A potom už jste nastoupil do ČSAD?

Od roku 1978 jsem jezdil na lince L. Bělohrad – Praha. Střídali jsme se s Tondou Tothovým. V Praze jsme byli v půl osmý a od devíti jsme vozili turisty pro Čedok a Sportturist po okružních výletech Prahou, někdy i na Karlštejn a Konopiště.

Taky jsem jezdil za Mádleho Bělohrad – Jičín. Autobusy jezdily furt narvaný. No a když jsem viděl děti, co jezděj denně, jak tahaj ty průkazky, říkal jsem jim: „Schovej to a hlavně rychle nastup.“ Na personálním mně pak vyčítali, že nejsem striktně komisní... Dodnes nevím, co to znamená.

K tomu ještě zájezdy, že?

Nejčastěji jsem vozil jičínské házenkáře do Rakouska a jūdisty do Itálie, Holandska, Francie a Německa.

Také jsem jezdil pro hoříckou Miletu do Jugoslávie a s packou „Regulou“ do Bulharska.

na místo. Taky hlavně díky perfektní navigaci Milana Rychtery.

A při zájezdech s Hoškou nekonečné výjezdy a sjezdy v Alpách opravdu autobus prověřily. Ty Karosy vydržely fakt všechno.

Dneska by to bylo s navigací snažší, co?

Navigace je velký přínos. Ale my jsme tenkrát v autobusech neměli ani klimatizaci.

Kolik jste najezdil kilometrů?

S autobusem jeden a půl miliónu.

Nákladní doprava byla do roku 1989 soustředěná ve větších závodech, jak se tehdy firmám říkalo, kde většina šoférů vykonávala svou profesi.

„V bělohradském JZD bylo včetně Lukavce a Lánů přes čtyřicet řidičů. Při školení se sotva vešli do jídelny,“ vzpomíná tehdejší předseda družstva Josef Rýdl. „Při žních pak na kombajnech posilovali běžné řidiče i chlapi z dílen v údržbě,“ dodává.

„Tak jako tenkrát většina šoférů jsem i já začínal na vojně, kde jsem řídil Tatru T 111 a autobus RTO.“ Vybavuje si své začátky za volantem **Petr Laušman**, kterému doslova zářily oči, když vzpomínal na bělohradské řidiče nákladáků. A dodává: „Jako kluk pamatuji, když erénou (Praga RND) vozil uhlí a dříví z uhelných skladů Jiří Sytař.“

Po vojně jsi šoféroval hned v Bělohradě?

Ále kdepak. V Brně–Slatiny jsem jezdil dálkovou dopravu s Roburem, a to i do zahraničí. Tady jsem začínal taxikářit se Škodou 1200 u Komunálních služeb. Tam tenkrát s dvanáctsettrojkou jezdil Václav Poner a s traktorem Franta Janák, přezdívaný „Rámus“. Na Pragovce S5T2 byl Joska Wagenknecht, ten pak jezdil u města s jeřábem.

Tehdy bylo řidičů opravdu dost a byli zaměstnaní v Narexu, lázních, Grigu (Kovo-dřevo-elektro), Lesním strojním závodě, uhelných skladech, JZD, manipuláku, MNV, Tibě, Miletě, Komunálních službách (později OPS) nebo v zemědělském učilišti i Agru.

V Agru jste byli svého času taky pěkně početná parta řidičů, co?

To jo, těžko vyjmenuju všechny. Václav Poner, Zdeněk Janák, Zdeněk Holec, Miloš Bernkopf, Josef Štefan, Josef Fól, Josef Vích, Václav Mečíř, Jirka Krkonoška, Drahoš Haken, Jaroslav Rychtera, Jirka Šulc, Jirka Urbánek... Taky tam bylo co řídit. Tatra T148, Š-706, IFA, nakladače a stavební stroje.

Někteří řidiči dokonce měli přezdívkou podle „svého“ vozidla. Jednou jsem hledal pana Bludského z Lázeňské ulice. To bylo ještě u PS Hradec. Nikdo ale pána takového jména neznal. Až když ze mě vypadlo, že jezdí s válcem, všichni hned volali: „Jó Pepa válec, ten je támhle...“

Taky jsi šoféroval v Narexu?

Tam jsem jezdil snad se vším. Kromě již zmíněných „autobusáků“ za volant usedali Mirek Hartl a dneska už sanitář **Milan Lelek**.

Tělovýchovný Hurvínek

Praga RND

Řidiči z AGR

Mirek Typl

Prvními bělohradskými sanitářky byli Jaroslav Václavík a Jiří Beneš. Legendární béžové „stejšny“ dnes nahradily moderní dodávky, jejichž vybavení dovoluje pacientům poskytnout mnohem více, než jen pouhý převoz do nemocnice. Posledně jmenovaný narexácký řidič v nedávných letech usedal za volant hořické sanitky.

Milane, jaká byla tvoje cesta do auta s majáčkem?

Já jsem taky první řidičské zkušenosti sbíral na vojně. V Narexu jsem jezdil snad se vším, co mělo kola, ale nejvíce jsem se vyučil na legendární větrfiesce (Praga PV3S).

K sanitě jsem se dostal díky manželce. Jako zdravotní sestra u MUDr. Hrádka byla v kontaktu s dispečinkem. Od nich věděla, že shánějí řidiče sanitky, tak jim jednou nabídla, že o jednom ví. Absolvoval jsem tříměsíční kurz, obdržel certifikát a už jsem jezdil.

Jaký je den sanitáka a v čem vidíš kouzlo této profese?

Sloužíme dvanáctky nebo čtyřřadvacítky. V Hořicích nás je 6 řidičů a vozíme pacienty dle rozpisů k dialýzám, na různá vyšetření, ale taky někdy pomáháme záchrankám zasahovat u nehod.

Za volantem jsem vždycky seděl rád a tady mě baví i ten neustálý kontakt s lidmi. Snažím se s každým jednat slušně a vycítit nejen, kdo pomoc potřebuje, ale i kdo si ji přeje.

Co nejvíce ztěžuje vaši práci?

Zbytečné výjezdy. Jednou jsem sloužil čtyřřadvacítku a zavolali mě, abych vyzvedl někoho v Bělohradě, prý vypadl z vlaku, ale už ho dopravili na náměstí. Hned jsem viděl, že má pěkně „nakoupeno“, ale k vyšetření jsem ho odvézt musel. Doktor samozřejmě zjistil totéž. Když jsem se ho pak zeptal na adresu domů, byla na městský úřad. Přál si tedy vystoupit tam, kde jsem ho naložil. U vinárny...

No a teď si představ, že kvůli tomu nepřijedeš k někomu, komu jde fakt o život...

Kdo z Bělohradských ještě jezdí sanitou?

V Praze se záchrankou Jirka Urbánek a z Hořeňáku Michal David jezdí se sanitou v jičínské nemocnici.

Každodenně chodíme do obchodů a se samozřejmostí již po ránu nakupujeme mléčné výrobky, uzeninu, rohlíky, chléb... Jedním z těch, kteří usedají v časných hodinách za volant, abychom měli pečivo na pultech včas, je řidič rozvozové linky v pekárně U Rýdlů **Vladimír Dvořák**.

Ty jsi začínal jako šofér kde?

Pro jičínský Agrostroj jsem navázal materiál. Nejdřív na avii, později na liazce. V pekárně jsem začínal na fordů a pak po avii jsem jezdil renaultem MAXITY. Teď svou linku rozvážím dodávkou IVECO a na druhé lince mástrem rozváží Luba Bajer. Co vím, tak ještě zeleninu dlouho rozvážel Láďa Podzimek, mléčné výrobky rozváželi Vladimír Šťovíček a Rost'a Exner.

O rozvozových autech se říká, že nejvíce namáhané mají dveře. Proč?

Popojíždím od krámu ke krámu a všude otevírám a zavírám dveře. A to v některých obchodech se ještě při cestě zpět zastavuji pro prázdné přepravky. No a když někdo veze zboží třeba do Brna, zabouchne dveře v Bělohradě a otevře je až v Brně.

Co je ještě specifického na rozvozu pečiva?

Do obchodů jezdím většinou v době, kdy tam ještě nikdo není. Proto mám klíče od různých přístěnků, chodeb, ramp, mříží, kam jim zboží skládám. Mám svazek klíčů jako kastelán.

Potkáváš někoho v tuto ranní dobu?

Denně v tu samou dobu se potkávám se stejnými dodavateli pečiva, mléka, uzenin. Taky už vím, že na pátou chodí nějaký Franta do „Reguly“ a na šestou na vlak Anča z Brda, nebo pravidelně potkávám dva pány na cestě do ZPA a to po celých třidvacet let, co jezdím.

Milan Lelek

Vladimír Dvořák

Co myslíš, že řidiče nejvíc otravuje?

Na silnici hodně zhoustnul provoz. Dnes se všude tvrdí, že chybí 5000 řidičů kamionů. Nedovedu si však představit, kdyby všichni ti chybějící vyjeli, jak by to na těch silnicích vypadalo.

Největší objem zboží je přepravován po silnicích. Po devadesátém roce provozovali nákladní autodopravu Jiří Pauk a Vladimír Špirhanzl. Kamionovou pak firmy JB speed, Jiří Mašek, Pumr & Ryba, ZIKR, V+W Europack, Weidler a později pak Patrik Ježek. O několik postřehů jsem požádal dva kamionáky: „winkleráckého“ řidiče **Lukáše Kordíka** a **Vasyla Kubaryče**, který šoféruje u V+W Europack.

Lukáši, s kamionem už jezdíš přes dvacet let. Dokážeš tedy posoudit, jaké největší ulehčení přinesl kamionákům vývoj?

Technika jde suprově dopředu. Začínali jsme na avii, kde na opravu stačilo i běžné nářadí. Dnes je v autě mraky elektroniky, ale bohužel, ta taky někdy nepracuje. Pak potřebuješ jenom nabíjet mobil a číslo na servis. Velkou úsporou času je navigace. Ale je stále potřeba používat i papírovou mapu a hlavu, protože samotná navigace tě dokáže dovést i do míst, kde ti pak je šeredně ouzko. Pro dispečery jsou velkým ulehčením různé spediční weby. Dříve jsme jezdili po vytěžovacích kanclech a pořad faxovali. Teď je prostě rychlejší doba.

Co naopak se posunulo k horšímu?

Čím dál hustší provoz, kamionů je na silnici fakt hodně. Kamionáči už nejsou jako dřív jedna komunita, co drží při sobě. Teď jede každé víc na sebe.

Vasyle, co tebe na silnicích nejvíc trápí?

Vadí mi rozkopané silnice a různé objízďky, na kterých je hrozně málo parkovišť. Musíš jezdit na čas a dodržovat přestávky, ale není kde zaparkovat.

Celé dny v trapu, časově to je dost náročné, ne?

Dneska už jsou auta perfektně vybavená, 2 postele, lednička, mrazák, klimatizace, prostě alespoň máš zázemí. To už není jako ve staré Liazce.

Kdo ještě z Bělohradáků jezdí kamionem?

Jirka Špür - ten má svoje auto, Martin Langer jezdí pro Zikmunda v Popovicích, u Carga jsou na kamionech Pavel Kmíniak a Mirek Hlavatý, u P. Ježka jezdí Jakub Valtera s Ondrou Fofem u „pumráků“ Mirek Modráček a u Jirky Maška jezdil Jarda Rychetský.

V současnosti mnoho firem vlastní nákladáky a dodávková vozidla, za jejichž volanty usedají další řidiči. Proto vyjmenovat všechny, kteří denně brázdí silnice, je nad rámec tohoto článku, který chce jen na několika příkladech ukázat, jakým vývojem tato profese prošla.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

Weber CUP

Weber CUP je seriál deseti MTB závodů pořádaný jičínským Fit clubem. Letošní ročník zahájili bikeri začátkem května v Železnici výjezdem na Tábor a vše vyvrcholil finálovým závodem Okolo Čeřovky 30. srpna. Brtevéské XC bylo zařazeno do série dodatečně, teprve nedávno, a Hůra bikery přivítala 25. července.

O závodě mě podrobněji informoval nadějný bělohradský biker a hlavní pořadatel akce **Martin Šubr**.

Hůra nabízí pro MTB atraktivní terény. Závodit v takovém prostředí je asi zážitkem?

Brtev a Kamenná Hůra je bezesporu jedna z nejlepších lokalit pro MTB v okolí. Měl jsem zde již dlouho „najatý“ okruh, který jsem často zařazoval do tréninku. V okolí může místu konkurovat pouze bezprostřední okolí Zvičiny a Tábora.

A co samotná příprava tratě?

Závod jsme připravovali jen ve třech. Trať měřila 6,3 km a závodníci ji absolvovali 3x (s výjimkou juniorů, žen a mužů nad 50 let). S vymýšlením a značením trati mi nejvíce pomohl kamarád Jakub Kosina z Nové Paky.

Zkušený závodník a pořadatel Petr Kordík z Jičína zařadil závod do svého seriálu Weber cup a zajistil i časomíru.

Z Bělohradských jste startovali Dan Šír a ty. Jak ti chutnala trať jako závodníkovi?

Jelikož jsem znal každý detail tratě, maximálně jsem si závod užíval. Zejména v technických sjezdech jsem dokázal stahovat soupeře.

Je okruh v Hůře těžký?

Troufnu si říct, že trať byla nejnáročnější ze všech závodů Weber cupu. Převýšení 190 m na okruh a množství technických pasáží vytváří opravdu poctivý závod.

Jak hodnotíš závod po organizační stránce?

Myslím, že vše proběhlo bez problému. Dokonce jsem dostal až nečekaně mnoho reakcí od závodníků a všichni byli maximálně spokojeni, za což jsem fakt rád. Rád bych touto cestou poděkoval Lesům ČR za povolení, Danu Šírovi a městu za věnování cen.

A samozřejmě také kamarádům, kteří „usměřňovali“ závodníky na rizikových místech.

Můžeš prozradit, zda šlo jen o jednorázovou akci, nebo v Hůře uvidíme bikery i za rok?

Pro příští rok uvažujeme o zvětšení závodu a přeložení na víkendový termín.

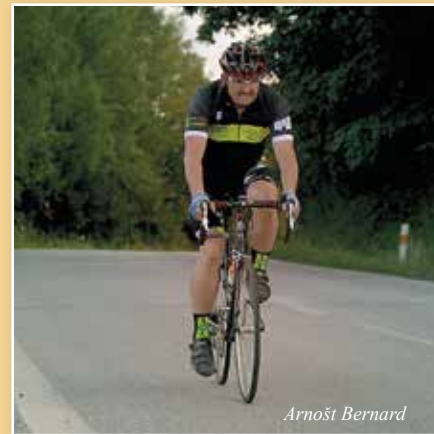
CYKLOLIGA

Jičínská cykloliga je seriál osmi silničních cyklistických závodů konajících se v okolí Jičína. Časovka „Lochov“ odstartovala letošní ročník 10. května a finálovým závodem je výjezd na Tábor 9. srpna.

Dan Šír

Silnice na Miletín k poměření sil v jízdě proti chronometru přímo vybízí. Proto časovka na trati L. Bělohrad (start za Bažantnicí) – Miletín a zpět obohatila letošní cykloligu.

Arnošt Bernard

Na start se postavilo 42 cyklistů a v čase 17:06 zvítězil novopacký Jiří Šorm. Z Bělohradských si trať ochutnali Dan Šír, Martin Šubr, Jirka Podlipný a Arnošt Bernard.

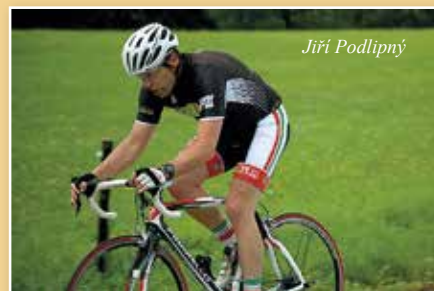
Jaroslav Voves, foto: autor

Dan Šír

Martin Šubr

Jiří Podlipný

PROFESOR Zdeněk Dejl

Začátek června tři roky zpátky. Profesor Zdeněk Dejl vždycky v tuhle dobu jezdil na srazy absolventů novopackého gymnasia i spolužáků z bělohradské školy. Pravidelně, rok co rok. Tři stovky kilometrů z Ostravy. Seděli jsme u nás na zahradě. Manželka připravila smažený kvěťák s tatarskou a novými bramborami. Zdeněk i jeho paní Jana si na tomto obyčejném letním chodu náramně pošmáklí... Dali jsme si dobré pálavské víno od Fandy Macha, poklábosili o mnohém, zavzpomínali na staré časy. Dejlovi pochválili naši zahradu a všichni jsme si řekli, že koncem léta musíme zahradní setkání opakovat. Ale už nikdy neopakovali. Zdeňka začala zlobit záda, prodělal řadu těžkých operací a na naši zahradu i do Bělohradu, který tolik miloval, se už nikdy nevrátil. Ano, Bělohrad a on patřili k sobě. Zdeněk měl rád kvalitní auta. K našemu městu přijížděl od Tetína. Jeho první zastavení muselo být totiž na Pardoubku... A když jsme šli spolu před jedenáctou večerní od kamaráda Franty Čeřovského z Neptunu, chodili jsme po Třetí straně a náměstí a ukazovali si, kdo kde bydlel, kdo který barák či stavení postavil... I poslední chvíle jeho života byly spojeny s Bělohradem. Jsem rád, že ve třech mých knížkách povídek i v Bělohradských listech našel své kamarády, známé lidi, oblíbená místa, sport i humor.

Zdeněk byl skromný, pracovitý, kamarádský, sportovní. Na pana profesora si určitě nehrál, i když byl vynikající a uznávaný odborník. Že je synem bělohradského cukrářského mistra Jana Dejla (1898 – 1985), dokazoval tím, že po obědě či večeři si v restauraci poručil cukrářskou libůstku. A když tou libůstkou byla zmrzlina, tak ji pan profesor klidně nabíral polévkovou lžící...

Profesor Zdeněk Dejl zemřel poslední lednový den 2016. Necelé dva měsíce před osmdesátinami. Měl na svém pracovním stole sadu per Concorde v modrém pouzdře. Velice si vážím toho, že tato sada profesových psacích potřeb je nyní na mém pracovním stole.

Eduard Čeliš, foto: archiv Dejlových a MKS

Souš, léto 1963. Mladí manželé Závěských, Kupkovi a Dejlovi.

*Bělohradští hokejisté 1959.
Dvacetiletý benjamínek mančafu
Zdeněk Dejl čtvrtý stojící zprava*

VZPOMÍNKY

na Prof. Ing. Zdeňka Dejla, CSc.

Zdeňka znám ze svých prázdninových pobytů v Bělohradě již jako středoškolského studenta. Byl mladší než já a nepatřil přímo do naší prázdninové party, ale znal jsem ho dobře jako milého, usměvavého, skromného a nenápadného chlapce blond vlasů a mimořádného sportovního nadání. Nebyla snad žádná míčová hra, kde by v dorostenecké a později i další věkové kategorii Bělohrad nerepresentoval. Ať už to byl fotbal, česká házená, volejbal i basketbal a samozřejmě tenis. V něm s Vladimírem Záveským tvořili výbornou dvojici pro čtyřhru.

Po studiu na strojní fakultě v Praze odešel za svojí láskou, milou, inteligentní a jemnou dívkou do Ostravy jako asistent na Vysokou školu báňskou. Jeho pobyty v Bělohradě se krátily, jeho odborná a vědecká dráha rostla.

Při jedné z mých služebních cest do Ostravy jsem ho na jeho pracovišti, Katedře částí a mechanismů strojů v Ostravě Porubě navštívil a přišla i řeč na jeho, v té době již sporý, pobyt v Bělohradě. Sdílel mi, že má chatu v Jeseníkách, kde může nerušeně pracovat, zatímco Bělohrad mu klid k práci nedá. Tyto věty jsem plně pochopil až nyní při psaní těchto vzpomínek.

Otevřel jsem výroční zprávu ostravské katedry za rok 2007. V tomto roce vyšlo Zdeňkovi nové doplněné vydání knihy Konstrukce strojů a zařízení - Spojovací části strojů - návrh, výpočet, konstrukce v rozsahu 225 stran.

Byl uznávaným odborníkem evropského měřítka v oblasti návrhů a realizace nestandardního ozubení, zkrácených životnostních zkoušek strojních součástí a deformačních testů ozubených převodů.

Autorsky se podílel v popisovaném roce na celkem 39 činnostech, z toho jako vedoucí 4 disertačních, 10 magisterských a 4 bakalářských prací, účastník tří zahraničních a řady domácích vědeckých konferencí, vždy s příspěvkem. Ve dnech 4. - 7. 9. to byla konference ASME v Las Vegas.

Byl členem komisí pro jmenování docentů a profesorů na strojních fakultách v Ostravě, Brně a v Liberci, člen vědecké rady Strojní fakulty AGH v Krakově.

Z členství v redakčních radách časopisů vybíráme Journal of Middle European Construction and Design of Cars a Journal of Japan Society of Mechanical Engineers.

Úzce spolupracoval se Škodou Mladá Boleslav na vývoji převodovky k vozu Fabia.

Tento výčet není zdaleka úplný, ale to nejlepší nakonec. Prof. Dejl měl v tomto roce úvazek jen 50 procent!

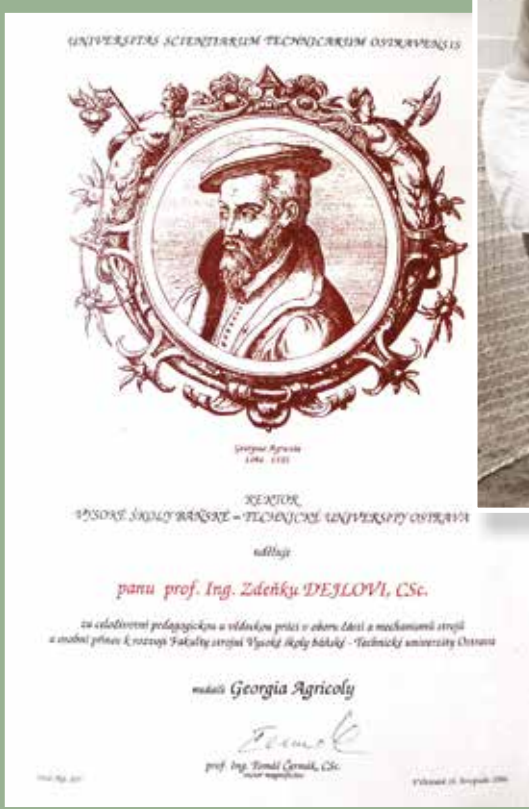
Jiří Vacek

Úsměvy od ucha k uchu:
Vláša Záveský, Honza Kupka a Zdeňek Dejl

Celoživotní kamarádi
Vláša Záveský a Zdeňek Dejl
před utkáním v deblu

Národní házená, první zleva
střední obránce Zdeňek Dejl

Skautský tábor 2017

BAHYŇKO

Přesto, že to tak na první pohled z fotek nevypadá, letošní skautský tábor byl ve znamení deště. Čeho se vedoucí střediska Lubor Bajer obával, se naplnilo. Říkal: „Místo „V Jedlinách u Vidoně“ je výborné, ale když bude víc pršet, tak tady bude hodně bláta.“ Bylo, celý první týden pršelo a párkrát skráplo i druhý týden. Jak se však ukázalo, dětem to na chutí a elánu neubralo, a tak snad jen rodiče trochu zabrlali nad hromadou zabláceného prádla a špinavým spacákem.

Na táboře bylo 47 dětí, sedm vedoucích a zpravidla dvě kuchařky. Skauti, skautky a vlčata žili v době Keltů, dávných obyvatel české kotliny. Světlušky měly program složený ze skautských dovedností.

Jak takový tábor probíhá?

Nejprve je důležité najít vhodné místo. Ukazuje se, že dětem je docela jedno, zda to je blízko domova nebo na druhém konci republiky. Z hlediska dopravy a zásobování je blízkost výhodou. Bělohradští skauti táboří v klasickém stylu. Celý tábor se buduje od základu, na zelené louce. Bez elektřiny a rozvodů vody. V případě tohoto tábora bylo výhodou, že užitkovou vodu poskytl drobná vodoteč pramenící nad tábořem. Pitná voda se dovážela z Borku. To však neznamená, že se děti neměly kde umýt v teplé vodě. Nová vojenská sprcha s ohřevem fun-

govala báječně a je tak úsporná, že bylo možné na kbelík polínek vysprchovat celý tábor. Kuchyně pod plachtou dokáže bez problému nasytit i větší množství táborníků. Problém je s personálem. Celý den stát u plotny, ládovat dříví do kamen, vodu nosit v kbelicích a bez elektrických pomocníků makat jako nevolník. Večer místo televize a pohodlného křesla zalézt do spacáku ve stanu se jen tak nikomu nechce. Proto všem kuchařkám, které se nechaly přesvědčit, skládám svůj obdiv a dík.

Pak jsou tu vedoucí. Asi skupinka hodně „střelených“ lidí. Celý rok chodí s dětmi na schůzky a pak si vezmou dovolenou a jedou na tábor. A protože tím píši i o sobě, veškeré breky vynechám. Ale přesto si neodpustím jednu poznámku. Ubývá nás, a pokud práci ve skautském středisku brzy nepřevzme mladí, nevidím velké perspektivy, a to platí i o táborech.

A teď o dětech

Před lety pořádalo bělohradské středisko i tři tábory za léto. Zvlášť jezdili chlapci, zvlášť děvčata a svůj vlastní tábor měli i ti malí – světlušky a vlčata. Dnes, kvůli nedostatku vedoucích, nemůže středisko víc dětí nabrat, a tak organizujeme tábor jeden. Je pravdou, že z hlediska výchovy to má svá pozitiva. Větší například dokážou vybudovat mnohá táborová zařízení, která využijí všichni. Mladší si mohou vzít vzor a celkově se všichni dobře sžijí. Tábor s dětmi, které se po celý rok scházejí na pravidelných schůzkách, společná příprava tábora a zážitky z minulosti dávají skautským táborům jiný rozměr než v nahodile sešlé partě dětí v komerčních táborech. Tím je nijak neháním, určitě i tam děti zažijí mnoho pozitivního. Přesto jeden rozdíl uvedu. Ve skautském hnutí je jedním z důležitých prvků výchovy složení slibu, na který se děti dlouho připravují. Nejprve plní nováčkovskou zkoušku, která se skládá z řady vědomostí a dovedností. Adept pak musí prokázat svým chováním, že je platným skautem a teprve potom může přistoupit ke složení slibu. Slib skládá ve slavnostní atmosféře, před zraky svých kamarádů, většinou u táborového ohně, symbolu čistoty. Slibuje se na státní vlajku a skautský zákon a z rukou svých vedoucích dostane slibový odznak. Děti si toho váží a ten, kdo slib má, bývá na jeho složení patřičně hrdý.

Mimo to probíhá na táboře i řada zkoušek, jako je například splnění odznaku tří orlích per. Letos to dokázali pouze sourozenci Kubaryčovi. Ono dvacet čtyř hodin mlčet, hladovět a být sám v lese nikým neviděn vyžaduje opravdu pevnou vůli a notnou dávku odvahy. Pro menší děti je však dostatečnou zkouškou i noční hlídka, dvanáctihodinové mlčení nebo jen prostý úklid svých věcí.

Musím říci, že letos děti obstály. Až na drobné výjimky nikdo z tábora neutekl. A dodnes slyším Sašu Kubaryče, který v sobotu po návratu do Bělohradu povídá: „Tady to stojí za...“, jedem zpátky na tábor.“

Poděkování: Děkujeme všem, kteří nám s táborem pomohli: rodičům, kteří pomohli s budováním, likvidací a střežením tábora. Pile Hartman za prkna, kuchařkám za obětavé nasazení v kuchyni, majitelům louky a zemědělskému podnikovi z Miletína za poskytnuté tábořiště. Díky patří i vedoucím a dětem. Vždyť vlastně bez nich a pro ně by to bylo o ničem.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Bělohradáci na Viktorce

K letnímu pobytu na horách nerozlučně patří pěší turistika. Jedním z nevhodnějších způsobů, jak nadchnout školáky pro tento pohyb, je uspořádat v atraktivním prostředí hor dětský tábor.

Základní kameny horským táborům v Bělohradě položil tehdejší předseda TJ a vášnivý turista Bohuš Mencl. Táborníky učil základům skautingu, probouzel v nich vztah k přírodě a sokolskému pojetí pohybu. V jeho slépějích postupně šli Vladimír Závěský, Milada Kiecová a Jana Finková, kteří pořádali tábory na Studenově zastřešené podnikem Náradí, v Kořenově pod hlavičkou ZRTV, nebo na Hnědém Vrchu a v Peci za barvy ASPV.

Letošní bělohradský tábor na horách byl opět na chatě Viktorka v Peci pod Sněžkou.

Vedoucí tábora Vladka Špicarová, která jezdí na tábory s dětmi již patnáct let a od roku 2007 je i pořádá, mně hned ve dveřích sděluje: „Celou partu tvoří 46 dětí z Lázní Bělohradu a blízkého okolí, od nejmladších prvňáčků až po deváťáky, kteří už nám s těmi malými pomáhají. Se mnou tu ještě jsou Jana Klůzová, Petra Krausová a Vítek Žiga.“

Když se jí zeptám na program, je vidět, že je ve svém živlu a sype na mě jednu aktivitu za druhou.

Za zmínku rozhodně stojí program výletů: „Každé odpoledne, po poledním klidu, vyšlápneme na nějaký výlet. Už jsme navštívili Kolínskou a Pražskou boudu. Dneska odpoledne se chystáme dolů do Pece. Vaří nám tady perfektně, ale koupená nějaká ta dobrota vždycky chutná jinak.“

No a ve čtvrtek jdeme na celodenní výlet. Vyjedeme lanovkou na Sněžku a přes Luční boudu a Bufet se vrátíme na chatu. Poslední den pak navštívíme Černou horu,“ říká Vladka a dodává: „Za ten týden našlapeme kolem šedesáti kilometrů.“

V den mé návštěvy zrovna táborníci poměřují síly v táborové olympiádě. Právě probíhá skok z místa, skok přes švihadlo, střelba ze vzduchovky a „medvěď“.

Několika dětí jsem se zeptal na pár postřehů:

Vojto, jaký byl čas u medvěda?

Visel sem asi čtyři.

„Je to rekordman tábora a nejlepší medvěd, vydržel viset 4:22min,“ říká časoměřička Jana.

Kdo byl dnes nejlepší střelec?

Adélka nastřílela 32 bodů, Vítek 21 bodů, volají na mě od vzduchovky kluci.

Na tebe volají nějakou přezdívku. Jaká disciplína tebe nejvíce baví?

Jsem Štofi. Střílím, házím na cíl, běžím do vrchu, skákám z místa. Všechny mně baví tak stejně.

Tomáši, chodíš rád na výlety?

Moc rád nechodím, bolejí mě nohy. Nejradši mám běh do vrchu.

Danuško, na jaký výlet se nejvíce těšíš?

Nejvíce se těším na Sněžku.

Klára jsem se zeptal jestli už v kuchyni uvarili borůvkové knedlíky. „Chutná mě všechno,“ dostal jsem odpověď.

Tak si cestou domů říkám, že komu chutná všechno, nevyjadřuje spokojenost jenom s kuchařským uměním pána, nebo paní u sporáku, ale vlastně hodnotí celý tábor.

Jaroslav Voves, foto: autor

Režisér dabingu Zdeněk Štěpán

O Simpsonových a ostatních s režisérem dabingu Zdeňkem Štěpánem, dvojnásobným držitelem Zvláštní ceny Františka Filipovského.

Zdeněk Štěpán se svojí manželkou Laďkou navštívili naše město v květnu tohoto roku.

Co bylo příčinou vašeho rozhodnutí přijet do Bělohradu?

Po operaci kolena jsem z pracovních důvodů nestihl podstoupit následnou rehabilitační léčbu, proto jsem se rozhodl alespoň týden věnovat profesionální léčbě v některých našich lázních. Byla mi nabídnuta Třeboň, Bohdaneč a Bělohrad. Uvědomil jsem si, že v Bělohradě žije můj letitý kamarád a trenér hokeje mých synů se svojí manželkou, která vyučovala mého nejstaršího syna, s kterými bych se rád sešel. Proto jsme se rozhodli pro Bělohrad. Nikdy jsem v lázních nebyl, nemohu srovnávat, ale tady jsem byl já i moje paní spokojeni. Podstoupili jsme výborné procedury a navíc jsme si naordinovali výlety na kolech po okolí vašeho města. Je tu krásná krajina, ale pro nás cyklisty dost kopcovitá, tedy náročná. Ale i to patří k léčbě. Město je pěkné, navštívili jsme výstavu v Památníku K. V. Raise a seznámili jsme se i s historií a kulturou vašeho města. Nedivím se, že jste tady spokojeni.

Ráda bych seznámila čtenáře Bělohradských listů s Tvoji profesí režiséra dabingu. Pověz nám, prosím, něco o svých začátcích a pracovním zaměření.

V Čimelicích jsem vystudoval filmovou průmyslovou školu a nastoupil jsem v České televizi jako asistent režie v Hlavní redakci zahraničních pořadů. To bylo v roce 1970. Ke spolupráci si mne přizvala režisérka Blanka Nováková, zkušená režisérka s perfektní znalostí cizích jazyků. Jedním z mých prvních projektů byl seriál Randall a Hopkirk a pak německá verze seriálu Nemocnice na kraji města. Po čase jsem se rozhodl dálkově studovat večerní Fakultu dokumentaristiky na Karlově universitě. Moc mě to zajímalo, chtěl jsem zkusit něco nového, ale při plném pracovním zatížení to bylo pro mne velmi náročné a po sametové revoluci, těsně před státnicemi, jsem studium ukončil. V té době jsem už režíroval i živé vysílání pořadů pro děti, jako byly Magion, Vega, Studio kamarád, Kuřátka, ale později jsem se opět vrátil k dabingu. Také jsem si zarežiroval v divadle v Mladé Boleslavi hru „Smím prosit“ s Otou Jirákem v hlavní roli. V České televi-

zi jsem pracoval do roku 1996, kdy jsme byli všichni umělečtí pracovníci odejiti, a začal jsem pracovat takzvaně na volné noze. Nyní pracuji pro všechny televize, TV kanály a také pro kina. Zpracovávám zejména filmy Walta Disneye.

Jaký je postup při zpracovávání zahraničních filmů?

Princip je takový: Někdo, zejména producent nebo televize, koupí vysílací práva k filmu. Pak přijde originální dialogová listina, to znamená vše, co se týká mluveného slova ve filmu. Ta se přeloží do češtiny a následně nastoupí úpravce dialogů, který kousek po kouseku projíždí film a upravuje dialog tak, aby byl synchronní a odpovídal charakteru postavy a jeho mluvč (dítě, voják, gangster, doktor). Poté režisér obsadí postavy českými herci, produkce je objedná na určitý čas do studia a dialogy se natočí.

Ty řekneš „natočit“, ale jak takové natáčení probíhá a jak dlouho trvá?

Od roku 1970, kdy jsem začal, se všechno neuvěřitelně zrychlilo. Dopomohly tomu hlavně nové technologie. Tenkrát se záznam zvuku

Manželé Štěpánovi

točil analogově (na magnetický pásek), dnes je vše digitální. Jistě si mnozí vzpomenou na plechové krabice s filmem. V každé byl kotouč, kde bylo kolem 13 minut filmu, tedy 6 – 8 krabic na jeden celovečerní film. V dabingu se ke každé krabici přidaly další. Na jedné byl natočen dialog, na další ruchy (kroky, jízda kočáru atd.), na další zvukové atmosféry (moře, nádraží, ptáci, hudba). Neustále jsme někam nosili a převáželi na 50 těchto krabic. Poté se všechny zvuky smíchaly na jeden zvukový pás. V roce 1976 vynalezla firma Ampex pásek, kde byl nahrán obraz a bylo tam i 8 zvukových stop. To už byl jen takový menší kulatý kufřík. A pak to vzalo

nožičky. Přišly kazety velikosti knihy, malé disky a v současné době můžete mít film v té největší obrazové a zvukové kvalitě na malinkaté flešce. Všechny materiály se posílají přes internet. Dříve se točilo na smyčky. Film byl rozstříhán na dvacetisekundové úseky, které se nazkoušely a pak natočily. Dnes má pořad v obraze časový kód, každá replika je přesně označena a herec ví, kdy jeho postava začíná mluvit.

A má tenhle pokrok vliv i na samotné natáčení?

Samozřejmě. V úplném začátku se dokonce vysílalo živě. Herci týden zkoušeli, pak se v den vysílání sešli ve studiu u pěti mikrofonů, kde se střídali, bylo to velké dobrodružství. To jsem já už nezažil. Dřív se natáčelo tak, že všichni herci v dané scéně byli u mikrofonu (2 – 5) a točil se prostě dialog mezi nimi, každý věděl, na co odpovídá. Film se točil minimálně týden a herec, který namlouval hlavní roli, strávil natáčením 2 - 3 dny. Dnes točíme každého herce zvlášť a trvá to kolem 2,5 hodiny. To ovšem zase klade velké nároky na režiséra, který musí hlídat intonace a důrazy v dialogu. Na druhé straně mu to dává větší možnosti při obsazování, a to vzhledem k časovému vytížení herců. Dnes se dá takový film natočit za jeden den. Samozřejmě u filmů do kin, kde je plátno 5 x 10 metrů, se točí daleko pomaleji.

Jak se vybírají herci pro dabing?

Dá se říci, že podle originální vizáže, barvy hlasu, ale já ještě přihlížím k jejich letargii a nátuře a chodím si vybírat herce i do divadel. Je spousta herců, kteří dělají jenom dabing, ale dabér nesmí být jen mluvičem. U větších projektů, zvláště filmů do kin, se herci vybírají na základě castingů. V Praze je asi 40 dabingových studií a probíhá tedy i konkurenční boj. Česká televize má svoje studia, ale Prima, Nova a jiné vysílací subjekty zadávají výrobu dabingů mimo své kapacity. Před 25 lety jsem začal natáčet seriál „Simpsonovi“, aniž bych tušil, že si seriál získá takovou ob-

Se Sabinou Laurinovou a režisérem Laurinem

libu a udržel se na obrazovkách tolik let. Sám jsem se obsadil do role Patty. V tomto seriálu se vystřídala spousta herců, ale posledních 10 let točím s jednou a touž partou, diváci si na ty hlasy zvykli. Bohužel, někteří z dabérů museli být už nahrazeni. Roli Homera převzal po nemocném Vlastimilu Bedrnovi Vlastimil Zavřel a nedávno odešla i Lisa, Helenka Štáchová, kterou nahradila Ivanka Korolová. I legendární šéf atomové elektrárny pan Burns má jiný hlas (nyní Jan Vlasák). Máme spoustu skvělých herců, ale je zajímavé, že ženy jsou v dabingu o stupínek lepší než muži. Ovšem takový Jirka Lábus ve své roli Grů ve filmu „Já padouch“ udivuje diváky zcela výjimečným způsobem.

Co bys mohl připomenout s ohlednutím na svou minulou i současnou práci?

Z mých nejznámějších počínů kromě Simpsonových (teď dotáčím XXVIII. sérii) je asi Městečko Twin Peaks. V září budu točit nových 18 dílů, které opět režíroval David Lynch. Ale těch titulů je nespočet, namátkou: Snídaně u Tiffanyho, Modrý samet, Prázdniny v Římě, Letopisy Narnie 1 - 4, Shrek 1 - 4, Příšerky, s. r. o., Ledové království, Tajemství mazlíčků, Zootropole, seriály Včelka Mája, Strýček Fido, Brutální Nikita, Taggart, Hvězdná brána, Případy detektiva Murdocha. Bylo toho za ta léta moc. A doufám, že jsem neskončil. Mimo natáčení už 12 let učím děti na DAMU, začal jsem ještě za Borise Rösnera. Stál jsem u zrodu cen Františka Filipovského za dabing v Přelouči, k prvním ročníkům jsem psal scénáře a režíroval je a také se občas zúčastňuji setkání na počest Mirka Moravce v Novém Jičíně, kde se vždycky sejde dobrá parta a zavzpomínáme si na tohoto skvělého dabéra.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho dalších úspěšných projektů a spokojených diváků.

Hana Friedrichová,
foto: archiv, Pavel Janák

S Janem Rosákem

STARÉ RODY BĚLOHRADSKA A JEJICH POTOMCI MEZI NÁMI

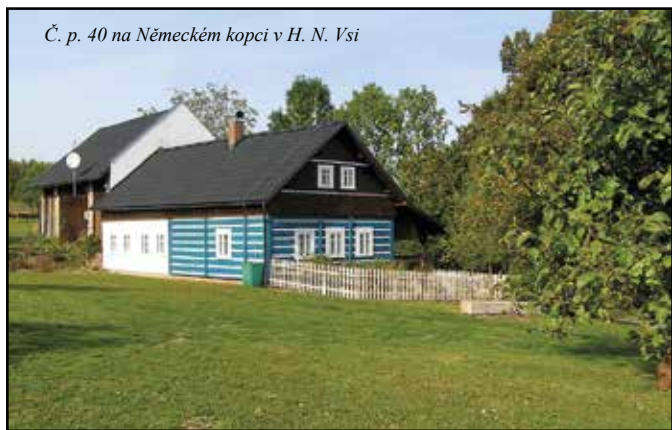
rod s příjmením
JEŽEK

V minulých číslech Bělohradských listů jsme se věnovali několika starobylým rodům Bělohradska, v tomto čísle listů přinášíme pojednání o rodu s příjmením Ježek.

Genealogické záznamy o našich předcích, kdysi poddaných, a tehdy po skončení války třicetileté většinou negramotných obyvatelích Bělohradska, se začínají psát v r. 1651, kdy byl i na bělohradském panství pořízen seznam obyvatel podle víry, a pak v r. 1654, kdy byly na bělohradské (tehdy novoveské) faře zavedeny matriky křtů, sňatků a pohřbů.

HORNÍ NOVÁ VES JE KOLÉBKOU RODU PŘÍJMENÍ JEŽEK NA BĚLOHRADSKU A ŠTĚSTÍ, KTERÉ PŘÍSPĚLO PRO ZACHOVÁNÍ PŘÍJMENÍ JEŽEK

Nahlédneme-li do právě zmíněného seznamu, zjistíme, že se v té době příjmení Ježek z celého panství vyskytuje jen na Horní Nové Vsi a nosil jej spolu s manželkou a dětmi baráčník **Jan Ježek**, který je nestorem tohoto rodu a který tehdy obýval vlastní domek současného č. p. 40

Č. p. 40 na Německém kopci v H. N. Vsi

na Německém kopci. Jan zemřel ještě před rokem, ve kterém byl seznam vyhotoven, a tak v německy zapsaném seznamu je podchycena jen vdova po něm, Anna Ježková (*1611), zapsaná jako „*Geschkin*“, spolu se svojí dcerou Ludmilou (*1633).

Vdova sama a vůbec celý rod Ježků měl nesmírné štěstí, že písař neuměl česky a že zřejmě nevěděl, co „ježek“ znamená. Jinak by ji zapsal německy „*Anna Igelin – Wittibe*“ a potomci až do dnešních časů by užívali příjmení Igel – ová. Že to není možné? Ale je a dopadl tak Lorenc Sitař, tehdy bezprostřední soused Ježkových, bydlící na dnešním č. p. 43 na H. N. Vsi. Jeho příjmení písař bez rozpaků přeložil do němčiny a zapsal jej Lorenc Sieber.

Ježkovi měli syna **Matěje Ježka**, který se v době zapisování seznamu nezdržoval v místě bydliště a patrně podle tehdejší zvyklosti někde a u někoho sloužil. A protože čeládka v seznamu je běžně zaspána pouze křestním jménem, nelze zjistit místo jeho pobytu a jeho stáří.

Nutno podotknout, že příjmení Ježek se nezdívka vyskytovalo i na peckovském panství a že tato hornoveská pošlost má možná svůj původ právě odtamtud. Konečně není divu, protože celá Horní Nová Ves nedlouho před tím, než se ke konci války stala součástí bělohradského panství, patřila k panství Pecka.

JEŽKOVI VE SVATOJANSKÉM ÚJEZDĚ

Výše zmíněný syn Ježkových **Matěj Ježek** (*kolem 1630) se kolem r. 1653 oženil s Dorotou Moserovou (*kolem 1633) z Hřídělce č. p. 5, jejíž otec Kryštof Moser byl největším sedlákem v Hřídělci a po zkomolení příjmení na Munzar u jeho potomků je nestorem všech Munzarů Bělohradska – o rodu Munzarů jsme psali v jednom z minulých vydání BL. Matěj, pak již ženatý, se v r. 1659 stal vlastníkem selského statku, současného č. p. 11 ve Sv. Újezdě.

Č. p. 11 ve Sv. Újezdě

Matějův nejstarší stejnojmenný syn se stal měšťanem městečka Bělohradu a vlastníkem tamní chalupy č. p. 34, stejně tak mladší syn Frydrych, který se stal též bělohradským měšťanem a vlastníkem č. p. 30 v Bělohradě (pozdější rodiště našeho spisovatele K. V. Raise), nejmladší **Jiřík Ježek** byl provazníkem a stal se vlastníkem chalupy současného č. p. 3 v nově vzniklé vsi Lánech. O jeho potomcích žijících v P. N. Vsi je pojednáno níže.

Rod Ježků podržel újezdecký statek po tři generace, než v r. 1731 byl statek prodán a změnil majitele.

MATĚJ JEŽEK PRVNÍ PURKMISTR MĚSTEČKA BĚLOHRADU

Na bělohradském velkém náměstí na místě kdysi dolnoveského pastviště u Javorky, tam, kde dnes stojí současný zděný řadový dům z r. 1854 opatřený č. p. 34, bylo již v r. 1688 bělohradskou vrchností postaveno izolované dřevěné roubené stavení s podsíní pod průčelním štítem, které tehdy, a až do poloviny 19. stol., bylo pro Bělohrad typické a které bylo jedním z prvních domků tehdejší zástavby tzv. „Druhé strany“ zamýšleného městečka. Protože i k němu byl přidělen malý kousek orné půdy, vznikla tak nová chalupnická usedlost, která se souhlasem hraběte Bertholda Viléma z Valdštejna byla obsazena rodinou provazníka

Č. p. 34
v L. Bělohradě

Matěje Ježka (*8. 1. 1663, †26. 4. 1728) vyšel z rodiny újezdeckých Ježků. Právě jeho řemeslo mu, jako ostatním prvním měšťanům, pomohlo k tomu, že se bělohradským měšťanem stal. Hrabě totiž ve svém městečku i toto řemeslo potřeboval, jako např. potřeboval zámečnicka Jana Bejra, který tehdy obsadil v sousedství č. p. 35 – dnes obecní úřad, či německy mluvícího bednáře a pak i sládku bělohradského pivovaru Jana Stillera z Hostinného, bydlícího přes silnici v protějším domě dnešního č. p. 16 – tedy na tzv. „První straně“ – dnes rodina Trávníkových. Ježkovi se těšili příznivé vrchnosti, čehož dokladem je to, že jejich nejstarším dečrám byl při křtech za kmotra sám hr. Berthold Vilém z Valdštejna, a i ta skutečnost, že po povýšení obce na městečko Bělohrad, tedy od května r. 1722, **byl Matěj Ježek jeho prvním purkmistrem**. Purkmistrem nebyl dlouho, neboť v r. 1728 jako šestapadesátiletý zemřel a domu tohoto se ujal synovec Václav Ježek z Lánů.

KOMOLENÍ PŘÍJMENÍ – Z HÁJKA SE STAL SCHNEIDER A Z KLÍMY SE STAL KOCH A TŘEBA I Z PAURA SE STAL ŠPŮR

Neodpustím si zde poznamenat, jak lehce v době po třicetileté válce se mohla změnit příjmení někoho z poddaných. Tak např. manželkou budoucího bělohradského purkmistra Matěje Ježka se v r. 1688 stala Marie Hájková (*11. 9. 1660), dcera krejčího Václava Hájka z č. p. 2 (dnes dům s pečovatelskou službou) v dnešní P. N. Vsi. A právě Václav byl v r. 1651 zapsán výše zmiňovaným písařem do seznamu obyvatel podle víry pod příjmením Schneider – tedy dle jeho povolání. Pak již jeho dcera Rozina při narození byla zapsána jako Krejčová a zmíněná dcera Marie (*11. 9. 1660) je při křtu zapsána „Hájková–Krejčová“ a její otec „krejčí, jinak Hájek“. Syn Gottfried (*1668) pak byl zapisován pouze příjmením Schneider a jeho potomci Schneiderové působili jako hajní v panských službách či hostinští po celém panství. Na Bukovině se toto příjmení ve tvaru Šnajdr udrželo ve třech spřízněných rodinách až do století dvacátého.

Též baráčník Václav Klíma, který byl vůbec prvním zaznamenaným vlastníkem nemovitosti č. p. 8 v Brtvi (donesl ji vlastníci Fojtovi). Baráčníka Václava Klímu písař zapsal příjmením Koch, patrně podle jeho původního zaměstnání.

I já o tom vím své. Na zdejší faře právě dne 29. 5. 1661 se z mého předka, doposud Tomáše Paura, stal zápisem faráře do matriky Tomáš Špůr. A to je nestor naprosto všech v republice žijících Čechů s příjmením Špůr.

HOSTINEC U JEŽKŮ V P. N. VSI

Purkmistrův stejnojmenný nejstarší syn **Matěj Ježek** (*1692, †1762) asi v r. 1723 koupil chalupu dnešního č. p. 30 s hostincem v tehdejší Dolní Nové Vsi (od r. 1810 již P. N. Ves), která pro provozování pohostinské živnosti stála na velmi vhodném místě – křížení dvou frekventovaných silnic. Jedné z Bělohradu k Javoří a na Novou Paku či Pecku s druhou od Hřídlece do Brtve a Holotouskem na Vřesník a Bukovinu. Je patrné, že přízeň vrchnosti k tomuto rodu přetrvala i za hraběte Schaffgotsche, protože provozovat hospodu, což byla dobře výdělečná činnost, byla výsada vyvolených. A Matěj takový byl, neboť až do své smrti byl na Dolní Nové Vsi rychtářem, a tedy zbaven robotních povinností.

Matějovi potomci chalupu s hospodou drželi po čtyři generace a pak ji poslední z nich, **Josef Ježek**, v r. 1820 prodal Antonínu Prokešovi. Spolu s manželkou dožili v dávno již zaniklém výměnkářském domku č. p. 10 v P. N. Vsi.

Č. p. 30 v P. N. Vsi

DALŠÍ RODINA JEŽKŮ PŮVODEM Z LÁNŮ USAZENÁ NA Č. P. 31 V P. N. VSI

Vraťme se však k shora zmíněnému provazníkovi Jiřimu Ježkovi z Lánů. Jeho syn **Václav Ježek** (*1701, †1737) se po smrti strýce, bělohradského purkmistra Matěje Ježka, stal dočasným vlastníkem bělohradského domu č. p. 34, a když pak po pěti letech dům předal oprávněně dědičce čerstvě provdané sestřenci Anně Šourkové, odstěhoval se s rodinou do právě založené vesnice Arnoštova a ujal se „nově vyzdvižené“ chalupy dnešního č. p. 19. Tam i zemřel. Ovdovělá druhá manželka po něm Anna, roz. Weikertová z Bukoviny č. p. 12 (její strýc Ondřej Weikert se v r. 1680 jako jeden z „původců povstání a excesu“ zúčastnil selského povstání na Bělohradsku a byl potrestán nucenými pracemi v poutech a řetězech na 1 rok – publikováno na stránkách BL), se pak potřetí provdala za pekaře a chalupníka Antonína Šnajdra z P. N. Vsi č. p. 31, původem z Bukoviny, a k němu se se synem Jiřím Ježkem a dalšími svými dětmi i přistěhovala.

V r. 1767 Antonín Šnajdr zemřel, a protože nebylo přímých potomků po něm, chalupu koupil a na ní nadále hospodařil nevlastní syn **Jiří Ježek** (*27. 4. 1731). Potomci po něm tuto chalupu drželi ještě po čtyři generace až do r. 1925. Poslední z Ježků na této chalupě byl **Jan Ježek** (*1867), ale neměl syna, jen tři dcery, majitelem chalupy se tak stal zet' Josef Drašar, který se sem přizemnil.

Č. p. 51 v P. N. Vsi

JEŽKOVÉ NA Č. P. 51 V P. N. VSI A POSLEDNÍ Z RODU JEŽKŮ NA BĚLOHRADSKU

Ještě na č. p. 31 se narodil krejčí **Antonín Ježek** (*27. 5. 1869), kterému otec poskytl kousek zahrady od chalupy pro výstavbu domku. Malý již zděný domek č. p. 51 zde postavil a v něm pak nadále se svojí rodinou bydlel a provozoval své krejčovské řemeslo.

Jeho stejnojmenný syn Antonín Ježek (*14. 9. 1907) se vyučil zahradníkem v zámecké zahradě, kde i po vyučení pracoval, a později již ženatý zde při domku zřídil proslulé zahradnictví. S manželkou Marií (*3. 4. 1914), roz. Šepsou, měl dvě děti. Syna Břetislava a mladší dceru

Miroslavu, kteří po rodičích domek obývají. Břetislav vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu UK v Praze a svůj profesní život ukončil jako správce počítačové sítě Českého hydrometeorologického ústavu v Komořanech.

A zatímco dcera Miroslava své rodné příjmení provdala, tak její právě uvedený svobodný, a dnes již jednadsmesátiletý bratr, **Mgr. Břetislav Ježek**, je **vůbec posledním ze starobylého a váženého rodu Ježků na Bělohradsku a jeho smrtí tak tento rod vymře „po meči“!** Přejeme mu i proto pevného zdraví a mnoho dalších let mezi námi.

Josef Špůr, foto: autor

V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ SE
8. ZÁŘÍ
 PŘEDSTAVÍ PROFESIONÁLNÍ CYKLISTÉ

Město Lázně Bělohrad se v pátek 8. září stane centrem silniční cyklistiky v České republice. Ve 14 hodin odstartuje z Malého náměstí první etapa cyklistického závodu East Bohemia Tour, který je zařazen do série Europe Tour mezinárodní cyklistické unie UCI.

V závodě, do kterého je přihlášeno více než 150 závodníků z mezinárodních Continental a ProContinental týmů, startují jezdci z České republiky, Polska, Německa, Rakouska, Nizozemska, Norska, Ázerbajdžánu, Španělska, Francie, Portugalska, Maďarska, Švýcarska, Slovinska, Ekvádoru, Austrálie, Kanady, Argentiny, Itálie, USA nebo Uzbekistánu.

Fanoušci cyklistiky letos uvidí v Lázních Bělohradě celou první etapu závodu East Bohemia Tour. Organizátoři pro jezdce i diváky připravili 15,5 km dlouhý okruh, který vede z Malého náměstí a po Lázeňské ulici do Tetína a Vidoně. Zde závodníci odbočí do Červené Třemešné, odkud pokračují přes Dobeš a Lukavec do Černína, kde odbočí pod Byšičky a přes Dolní Novou Ves a Jiráskovo nábřeží se vrátí do prostoru startu a cíle na Malém náměstí. Tento okruh absolvují cyklisté jedenáctkrát, takže celá etapa měří 170 km. Během průjezdů startem se bude bojovat i o sprinterské prémie a v cíli etapy jsou závodníci očekáváni kolem 18. hodiny.

Organizátoři se těší, že tento cyklistický podnik, který patří na domácí scéně k těm největším, přiláká spoustu diváků a zároveň prosí obyvatele města i okolních obcí o shovívavost, jelikož v průběhu závodu bude okruh jednosměrně uzavřen.

Cyklisté se už ve čtvrtek vpoledne představí na kritériu v centru města Hradec Králové a celý podnik vyvrcholí závěrečnou etapou v sobotu 9. září v Orlických horách se startem a cílem v Opočně.

(spo)

WWW.EBTOUR.CZ

EAST BOHEMIA TOUR

1. ETAPA - PÁTEK 8. ZÁŘÍ

UCI EUROPE TOUR 2.2 / MEZINÁRODNÍ CYKLISTICKÝ ZÁVOD
 8. 9. LÁZNĚ BĚLOHRAD / 9. 9. OPOČNO

PŘEDPOKLÁDANÉ PRŮJEZDY

JEDENÁCT 15,5 KM DLOUHÝCH OKRUHŮ

MÍSTO	PRVNÍ PRŮJEZD	POSLEDNÍ PRŮJEZD
LÁZNĚ BĚLOHRAD	14:00	18:16
TETÍN	14:06	17:59
VIDOŇ	14:08	18:00
ČERVENÁ TŘEMEŠNÁ	14:12	18:05
DOBEŠ	14:13	18:06
LUKAVEC U HOŘIC	14:15	18:08
ČERNÍN	14:17	18:10

V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ SE
16. ZÁŘÍ
 POBĚŽÍ ČESKÝ POHÁR V ORIENTAČNÍM BĚHU

Oddíl orientačního běhu Sportcentrum Jičín uspořádá v Lázních Bělohradě závod nejvyšší dlouhodobé soutěže – Českého poháru v orientačním běhu. V sobotu 16. září se poběží o cenné body v nejkratší a nejrychlejší disciplíně orientačního běhu – v závodě ve sprintu. Pořadatelé očekávají přes tisíc závodníků, pro které připravili tratě v délce od dvou do čtyř kilometrů. Závodit se bude v mnoha věkových kategoriích od dětí přes elitní běžce až po nejstarší veterány. Zároveň má závod status World Ranking Event, to znamená, že se v elitních kategoriích zúčastní i zahraniční závodníci, kteří sbírají body do světového žebříčku.

ČESKÝ POHÁR V ORIENTAČNÍM BĚHU
WORLD RANKING EVENT

SPRINT V PARKU A ULICÍCH MĚSTA
 CENTRUM V AREÁLU LÁZNÍ U MINIGOLFU
 START OD 16 HODIN
 PŘIHLÁŠKY PRO VEŘEJNOST NA MÍSTĚ
<http://sejicin.cz/cp2017>

SOBOTA
16. 9. 2017
LÁZNĚ BĚLOHRAD

Zázemí celé akce bude na louce u minigolfu v areálu lázní a start závodu bude od 16 hodin. Závodníci budou s pomocí mapy a buzoly za vysoké rychlosti hledat kontrolní body v zámeckém parku, v ulicích města i v Bažantnici. Do závodu se můžou přihlásit také běžci z řad veřejnosti, organizátoři přijímají přihlášky na místě až do času startu.

Závody budou velmi zajímavé i pro diváky, kteří budou moci sledovat nejen české reprezentanty přímo v akci ve velmi atraktivním prostředí pro sprintový orientační běh. Trať splňující přísná kritéria pro nejvyšší domácí soutěž připravil mistr republiky v této disciplíně Jan Mrázek.

(spo)

PARKOVACÍ STÁNÍ NA SÍDLIŠTI

V červenci započaly práce spojené s výstavbou nových parkovacích stání na sídlišti, kde vznikne na celkem 3 místech cca 20 nových parkovacích stání, která pro nás zhotoví firma STAVOPA zastoupená Zdenkem Paukem. Další parkovací místa pak pro nás zhotoví podél záměstského parku v ulici Barákova. (pav)

PŘELOŽENÍ CHODNÍKU A ZPEVNĚNĚ PLOCHY U HASIČSKÉ ZBRŮJNICE DOLNÍ NOVÁ VES

V červenci firma Tomáš Čeřovský začala s přeložením části chodníku u hasičské zbrojnice na Dolní Nové Vsi, jehož součástí je i zhotovení sjezdů na přílehlou komunikaci a odvodnění celé budovy zbrojnice od dešťové vody, která bude odvedena dále od budovy, aby nedocházelo k jejímu poškozování. (pav)

ZATEPLENÍ HASIČSKÉ ZBRŮJNICE V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

V současné době probíhají dokončovací práce na zateplení hasičské zbrojnice v Lázních Bělohradě, kde firma STAV - AGENCY, s. r. o. ze Stráže nad Nisou provedla zateplení celého objektu, výměnu oken, dveří a garážových vrat. Ještě v letošním roce vyrobíme na zahradě zbrojnice zpevněnou plochu pro stojany na kola a chodník podél přední části budovy. (pav)

VÝSTAVBA SPORTOVIŠTĚ – II. ETAPA

Vzhledem k tomu, že jsme od ministerstva školství měli příslibem dotaci, začali jsme v jarních měsících s výstavbou druhé etapy sportoviště v Bažantnici. I když nám nakonec ministerstvo dotaci z mediálně všeobecně známých důvodů nedalo, pokračovali jsme s dostavbou sportoviště sami z vlastních zdrojů. V současné době se dokončují práce na dvou nových tenisových kurtech a odrazové stěně, dále začaly práce spojené s výstavbou dvou beach volejbalových kurtů a také práce na přístavbě tenisové haly, kde bude mimo jiné veškeré zázemí právě pro tenisovou halu. Zároveň jsou pokládány dlažby kolem kurtů, oplocení a pracuje se na napojení sportoviště na inženýrské sítě. Práce by měly být dokončeny do konce října letošního roku.

Jan Pavlásek, foto: Petr Laušman

Město Lázně Bělohrad se stará v horkých dnech o zchlazování a zvlhčování ovzduší kropením ulic. Cisternová stříkačka bělohradských hasičů projížděla v exponovaných dnech hlavní ulice a zkrápěla je vodou. (las, lau)

KOMPOSTÉRY

Ve středu 9. 8. 2017 jsme spustili vydávání tolik očekávaných kompostérů v areálu technických služeb města v Prostřední Nové Vsi.

Za krásného slunného počasí a v potu tváře se nám podařilo z celkového počtu 685 vydat neuvěřitelných 297 kompostérů, což je téměř polovina, a musím konstatovat, že toto jsme opravdu nečekali. Za 4 hodiny jsme za každou minutu vydali 1,24 kompostéru. Za tuto práci bych moc rád poděkoval Jitce Břeské a Romaně Hawlové, které se perfektně staraly o administrativu na místě, dále pak Martinovi Zívrovi za vydávání kompostérů a v neposlední řadě Vojtovi Zívrovi za řízení dopravy v areálu a poté i za vydávání kompostérů. Děk samozřejmě patří i klukům z technických služeb, kteří se podíleli na přípravě, ale hlavně vám všem kamarádům a spoluobčanům za trpělivost v řadě stojících vozidel při čekání, než na vás dojde řada.

Z prvního dne je patrné, že je o kompostování v našem městě opravdu zájem, který nás velmi těší, a ukazuje se nám, že tento projekt má svůj smysl. Nezapomeňte si pro kompostér přijít a nebojte, na každého, kdo si kompostér při loňské letákové kampani objednal, se dostane. Kompostérů máme opravdu dost. Na setkání při dalším vydávání kompostérů se těším nejen já, ale celý páteční a sobotní tým vydavatelů.

Jan Pavlásek, místostarosta, foto: Ladislav Stuchlík

Aneta

v repre
U15 + U16

Basketbal není zrovna bělohradským sportem. Pokud někoho tato hra pohltní, čeká ho hned od začátku časté cestování za každým tréninkem, zápasem, soustředěním. O to větším úspěchem pak je, pokud se prosadí i mezi hráči z „basketbalových bašt“.

Od září devátáčka, středová rozehrávačka **Aneta Finková** si poslední dobou buduje na palubovkách pod bezednými koši slušný respekt.

Letos už máš za sebou první reprezentační starty, kde jste hrály?

První reprezentační zkušenosti jsem sbírala na mezinárodním turnaji kadetek U15. Konal se od 14. do 19. června v litevském Kaunasu a dokonce jsme vybojovaly třetí místo.

Pak jsem ještě hrála na konci června ve výběru Královéhradeckého kraje na Olympiádě dětí a mládeže v Brně. Z dvanácti krajů jsme obsadily třetí místo.

Právě ses vrátila z maďarského Györu, o jakou akci šlo?

Od 22. do 26. července jsem se zúčastnila turnaje s výběrem ČR hráček U16 + U15. Jde vlastně o Evropskou olympiádu dětí a mládeže. V družstvu nás bylo dvanáct holek a z našeho kraje tam byly ještě dvě hráčky z Trutnova. I když jsme byly ze všech osmi družstev nejmladší, obsadily jsme slušné šesté místo. Ale přivezly jsme si hlavně spoustu zážitků a plno nových zkušeností.

„Turnaj je pořádán pod záštitou olympijského výboru každé dva roky. Reprezentační výběr holek U16 se připravuje na ME ve Francii, no a ty, které se nevešly do nominace na Evropu, jely do Györu. Družstvo bylo doplněno z reprezentace kategorie U15 (Aneta),“ doplňuje táta Karel.

Letos se konalo ženské basketbalové ME v Hradci, byla ses tam podívat?

Lístky nám zařídil jičínský klub. S rodiči jsem zhlédla vítězný zápas našich se Španělskem. Bylo zajímavé sledovat, jak proti sobě hrají hráč-

ky, které jinak v sezoně nastupují za společný tým USK Praha. Škoda, že ČR nepostoupila.

Domovský oddíl máš jičínský basketbalový klub?

Jo, ale v nové sezoně budu ještě hostovat v extralize U17 za Trutnov. Za Jičín budu hrát ligu U19.

Sportovní vzor?

Bývalý americký profesionální basketbalista, střílejší rozehrávač Kobe Bryant.

Trenér?

V Jičíně David Streubel a Richard Urban, v Trutnově pak Petr Kapitulčín.

Jak často trénuješ?

Teďka budu asi v tělocvičně bydlet (smích), 3x týdně budu trénovat v Trutnově a k tomu ještě minimálně jednou v Jičíně.

Basketem opravdu žiješ, jaké bylo vysvědčení?

Samé jedničky.

A oblíbený předmět, jídlo, kniha, film, jiný koníček než basket?

Ve škole mám nejradši určitě tělocvik, ale baví mě i fyzika. Z jídel vede smažený sýr. Líbí se mně český film Špunti na vodě a oblíbenou knížkou je Kůň mých snů.

Kromě basketu mám hodně ráda jízdu na

koní. To byl vlastně i můj první sport. Na koňský hřbet mě naši posadili ve čtyřech a půl. Do fjordského klubu ve Staré Pace jezdím, jak mně to čas dovolí.

Máš za sebou půlku prázdnin. Kam se ještě chystáš?

Pojedu na čundr do Českého ráje a pak mě ještě čeká soustředění na „Pomezkách“ s jičínským basketem a s trutnovským v Hlušicích.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

Historické fotky tentokrát z vesnic v okolí Bělohradu

1

Pozdrav z

Japonsko

Továrni byt.

Prostřední
Nová Ves.

Továrna p. Jiny

Villa továrny.

Obecní Jana Faberakého.

Prostřední Nová Ves

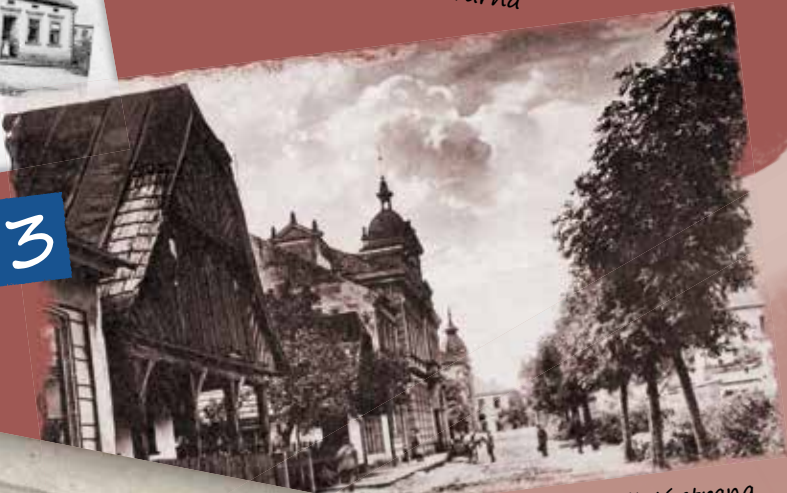
2

BĚLOHRAD-NOVOVESKÁ
MECH.
TKALCOVNA A SLICHTOVNA
BĚLOHRAD-LÁZNE.

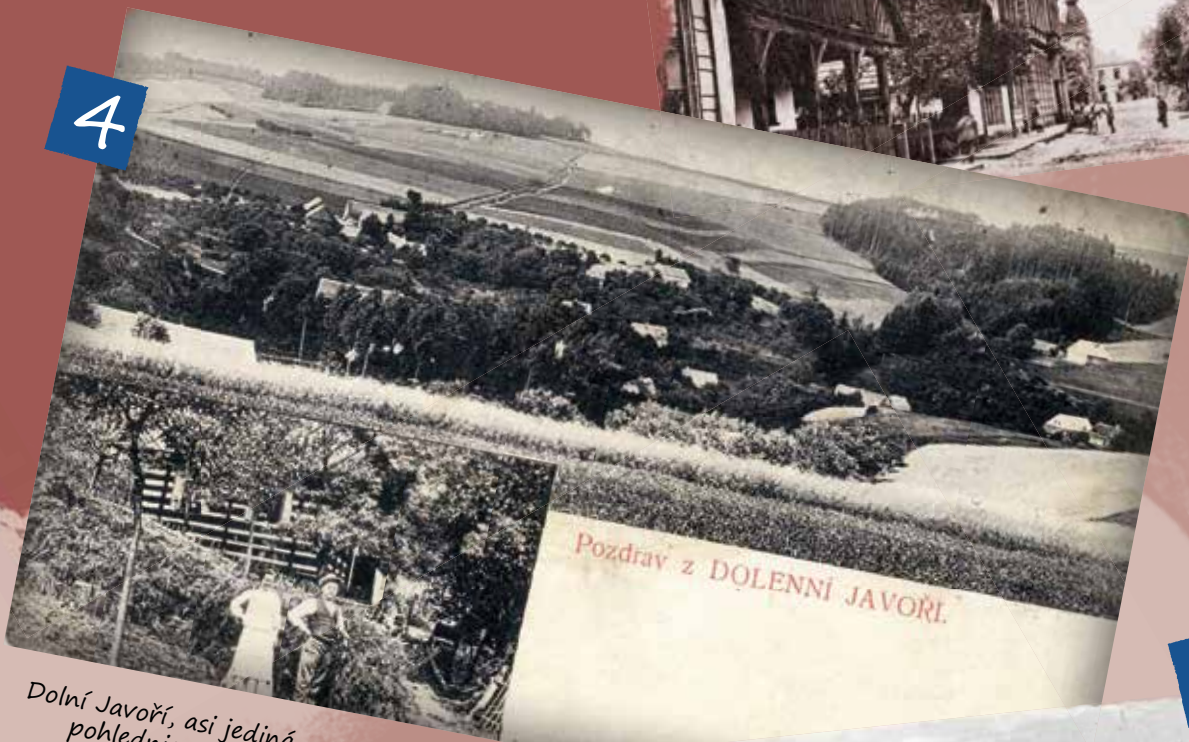
Horní Nová Ves
Kremlíčková textilní továrna

3

Třetí strana
„U Finků“

4

Pozdrav z DOLENNÍ JAVOŘI.

Dolní Javoří, asi jediná
pohlednice obce

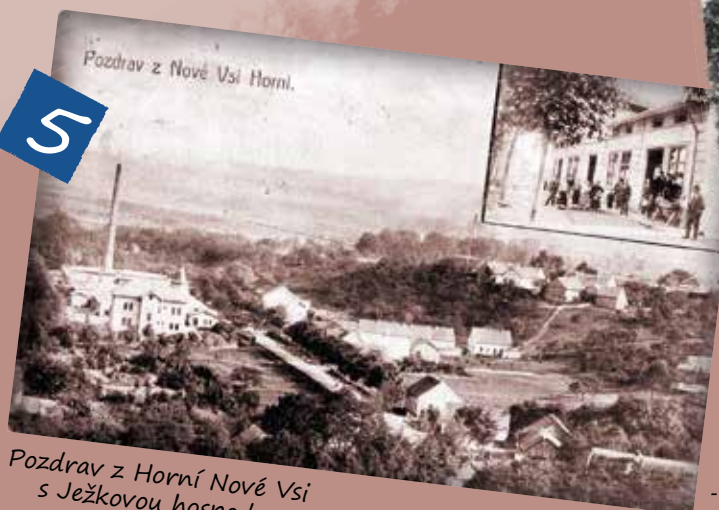
6

Most přes Javorku po roce 1930

5

Pozdrav z Nové Vsi Horní.

Pozdrav z Horní Nové Vsi
s Ježkovou hospodou

7

Masarykův dům,
dnes mateřská školka

8

Hasičské cvičiště
za bělohradským
špejcharem

9

Partie z Bažantnice

10

Malé náměstí

11

Legendární koupaliště Pardoubek

12

Pozdrav z Bělohradu
v dobách císaře pána

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

0 8